

ELLIE DEAN

*Als ik aan
je denk*

Vertaald door Yolande Ligterink

De Fontein

Proloog

Londen, februari 1943

Doreen Grey voelde vlinders in haar buik toen ze haar vilten hoedje recht zette, haar weekendtas en gasmasker pakte en de trein verliet waar ze die ochtend in Knockholt in was gestapt. Ze wist dat sommige mensen het belachelijk zouden vinden dat een vrouw van haar leeftijd zich zo voelde – ze was tenslotte vijftendertig en de gescheiden moeder van twee kleine meisjes, en ze bekleedde een vertrouwenspositie bij het ministerie van Defensie. En hier liep ze nu, verliefd als een schoolmeisje, piekfijn uitgedost in haar beste broek, trui en overjas, niet in staat haar opwinding over het weerzien met Archie te bedwingen.

Ze kon zich slechts voorstellen wat haar nuffige zus Doris hierover te zeggen zou hebben, maar het kon haar niet echt schelen. Je leefde maar één keer en het was belangrijk om er volop van te genieten, want niemand wist wat de volgende dag zou brengen.

Toen ze in de bus naar de haven van Londen zat, zag ze zichzelf in het vuile raam en het verraste haar dat liefde en opwinding zoveel voor haar uiterlijk deden. Haar pas gewassen, donkere, golvende haar glansde onder het schattige hoedje, haar bruine ogen stonden helder en haar gave huid glansde van geluk. Archie had een hele week verlof terwijl zijn schip werd uitgerust voor het volgende konvooi over de Atlantische Oceaan en ze hadden zoveel plannen gemaakt om elk moment samen door te brengen dat ze alleen maar kon bidden dat er niets tussen zou komen.

Ze voelde een bloes opkomen bij de gedachte aan de kleine hotelkamer die ze had gereserveerd en aan de intimiteit die ze

zouden delen als ze echt alleen waren. Zijn laatste verlof was al te lang geleden – ze had te veel nachten wakker gelegen, doodsbang dat hij tijdens die gevaarlijke weken op zee gedood was of gewond was geraakt – en in de drie jaar sinds ze elkaar hadden ontmoet hadden ze maar kort samen kunnen zijn. In de tussentijd had ze alleen zijn brieven en de lieve herinneringen om op te teren.

Ze haalde zijn laatste brief uit haar handtas en keek vol liefde naar de foto die hij had meegestuurd. Archie Blake was hoofdmachinist op een torpedobootjager die konvooien van koopvaardij schepen tussen Engeland en Amerika begeleidde. Hij was een beer van een vent die op zijn vijftiende was ontsnapt aan de armoede in het East End door bij de marine te gaan en op zee carrière te maken. Met zijn dikke zwarte haar en baard en zijn donkerblauwe ogen, zijn gulle lach en zijn levensvreugde was hij onweerstaanbaar.

Doreen kon een glimlach niet onderdrukken toen ze eraan dacht hoe hij boven haar uittorende als ze naast elkaar liepen, hij met zijn plunjezak over een brede schouder en zijn waggelende zeemanstred. Andere meisjes wierpen hem verliefde blikken toe, want hij was een imposante gestalte in zijn marine-uniform. Maar ondanks zijn omvang was hij een zachtaardige man, een onzelfzuchtige en bedreven minnaar, die prachtige brieven schreef en haar zo teder kon vasthouden dat ze er tranen van in haar ogen kreeg.

Ze knipperde snel met haar ogen en duwde haastig de brief en het kiekje weer in haar handtas. De bus kwam de laatste hoek om en ze zag de schoorstenen en het luchtafweergeschut van zijn schip boven de daken van de vele pakhuizen uit steken. Ze wierp de conductrice een glimlach toe terwijl ze wachtte tot de bus tot stilstand kwam, niet in staat haar opwinding te bedwingen.

‘Veel geluk, meid,’ zei het meisje met een veelzeggende knipoog. ‘Geef hem een zoen van mij. Alle meisjes houden van zeelui, waar of niet?’

‘Nou en of,’ antwoordde ze voordat ze naar buiten sprong.

Snel liep ze langs het hoge hek met de dikke rollen prikkeldraad naar de zwaar gebarricadeerde toegangspoort, waar twee gewapende mariniers op wacht stonden. Ze haalde haar identiteitspapieren en haar pasje van het ministerie van Defensie uit haar jaszak en wachtte ongeduldig terwijl die minutieus werden gecontroleerd voordat ze het haventerrein op mocht.

Daar was het een drukte van belang; stuwadoors waren bezig de enorme grijze schepen in en uit te laden, kranen tilden grote kratten in ruimen, matrozen en mariniers renden af en aan en pakhuisknechten schreeuwden bevelen naar kruiers en jonge jongens die als koerier werden ingezet. Sleepboten voeren puffend door het woelige water, meeuwen vlogen krijsend tussen de sperballonnen door en schuiten vol hout en kolen werden langzaam en majestueus voortgetrokken door grote trekpaarden.

Doreen liep vol zelfvertrouwen door de drukte. Ze was eraan gewend om omringd te worden door mannen, want er werkte maar een handvol vrouwen tussen de wetenschappers en ingenieurs bij het Projectile Development Establishment in Fort Halstead. Ze was de privésecretaresse van een van de wetenschappers, die samen met de briljante Barnes Wallis baanbrekende wapens testte om de vijand te verslaan. Haar werk was opwindend en bevredigend, maar nu was ze met haar gedachten bij Archie.

‘Doreen!’

Ze draaide zich met een brede glimlach om toen ze zijn diepe stem hoorde en haar hart sloeg over toen ze hem zag. Ze liet haar weekendtas vallen en rende naar hem toe, terwijl hij zijn armen spreidde; binnen een paar tellen omhelsden ze elkaar en werd ze door hem opgetild.

Er viel niets te zeggen, hun vreugdevolle, liefhebbende zoen was genoeg. Nu ze eindelijk samen waren konden ze de oorlog, hun werk en al het andere vergeten en gewoon zichzelf zijn.

Cliffhaven

Pension Beach View was gevestigd in een van de vele victoriaanse rijtjeshuizen die in Cliffhaven op de heuvel aan de kust stonden. De zee was vanuit het huis alleen te zien vanuit een van de bovenste ramen, maar dat had de vele vakantievierders er voor de oorlog niet van weerhouden hier te komen logeren. Het was het ouderlijk huis van Peggy Dawson en na haar huwelijk met Jim Reilly was ze er teruggekeerd om het pension over te nemen van haar ouders, die met pensioen gingen, en haar kinderen daar op te voeden.

Het was nog donker buiten en Peggy Reilly lag zich in bed af te vragen of haar zus Doreen een fijne tijd had met haar Archie. Hun week was bijna afgelopen en dan moest hij weer naar zee. Ze gaf Doreen groot gelijk dat ze intiem met hem was. Ze was tenslotte gescheiden en hij was ongetrouwd. Het was niet verwonderlijk dat de mensen de strikte normen en waarden die hun natuurlijke instincten in de weg hadden gestaan terzijde schoven, want het leven was tegenwoordig onzeker en het was belangrijk om elk gelukkig moment te pakken.

Peggy kroop wat dieper onder de dekens toen de regen tegen het raam sloeg en de wind de muren teisterde, waardoor de losse afvoer ratelde. Dit oude huis had in al die jaren veel veranderingen gezien. Toen de oorlog was uitgebroken en er geen toeristen meer kwamen, was Peggy naar de dienst Huisvesting gegaan om meisjes die om een of andere reden onderdak nodig hadden een tweede thuis te bieden. Door hun komst was er weer leven geko-

men in de lege kamers van haar oudere kinderen en hoewel er op het moment maar vier meisjes bij haar woonden en Jim was opgeroepen had Peggy nog steeds de zorg voor haar baby Daisy, de oude, dove Cordelia Finch en haar schoonvader Ron.

Het eens zo slaperige kuststadje Cliffehaven was de laatste vier jaar ingrijpend veranderd: boven de krijtrotsen die de hoefijzer-vormige baai beschutten weerklonk nu het gebrul van de Spitfires, Wellingtons en Lancaster-bommenwerpers die opstegen en landden op het Cliffe-vliegveld. In de dichte bossen van het Cliffe-landgoed was het geluid te horen van de zagen en bijlen waarmee de vrouwen van het Timber Corps bomen velden voor spoorweg-bielzen, balken voor mijnschachten en hout voor noodhuizen. De meisjes van het Land Army werkten op de akkers en zaaiden en oogstten de hoognodige gewassen om iedereen van voedsel te voorzien nu de Atlantische konvooien voortdurend werden aangevallen, en het elegante oude landhuis bood onderdak aan een regiment Amerikaanse soldaten.

De boulevard was van de hoge krijtrotsen in het oosten tot aan de heuvels in het westen beveiligd met prikkeldraad en geschut-emplacementen. Er waren mijnen gelegd in het kiezelstrand, en in de baai lagen grote betonblokken om te voorkomen dat de vijand daar aan land kon komen. De pier, die een paar jaar eerder nog amusement had geboden, was afgesneden van de boulevard en op de geblakerde, roestende restanten van de constructie rustte een Duits gevechtsvliegtuig. De elegante victoriaanse badhuisjes vertoonden kogelgaten en de grote hotels en pensions langs de boulevard waren door bommen met de grond gelijk gemaakt en hadden lelijke, met puin gevulde gaten achtergelaten, die werden overwoekerd door onkruid en distels.

De stad zelf was ook enorm veranderd: de bioscoop was geraakt door een voltrefter, het feestterrein was omgeploegd om een grote openbare schuilkelder en een moestuin te kunnen aanleggen en alle ijzeren hekken waren weggehaald om vliegtuigen

van te bouwen. De achterbuurt achter het station was aan het begin van de oorlog in de as gelegd door brandbommen, waarbij de wachtkamer en het kaartjesloket van het station zelf ook waren gesneuveld, en aan de noordkant van de stad, waar vroeger slechts een paar kleine fabrieken hadden gestaan, bevond zich nu een enorm complex met bedrijfsgebouwen achter een zwaar bewaakt hek, waarboven een grote hoeveelheid enorme sperballonnen hing.

Maar ondanks al die verwoestingen en veranderingen was dit nog steeds een hechte gemeenschap. Hoewel de mannen weg waren en de meeste kinderen waren geëvacueerd, wist iedereen dat hij vocht tegen een gemeenschappelijke vijand en dat had tot gevolg dat de geallieerde troepen, de landarbeidsters en fabrieksarbeidsters die de stad in kwamen om iets te drinken in de pubs en te dansen in de kerkzalen hartelijk werden verwelkomd en dat alle inwoners hun mouwen oprolden en een moestuin aanlegden, repareerden wat stuk ging en zich behielpen met wat er nog wel was. Intussen was er altijd thee, medeleven en praktische hulp voor de mensen die dat nodig hadden.

Beach View was niet het enige pension dat een toevluchthaven bood voor de oorlogsstorm, maar Peggy wist dat er niet veel waren waar dezelfde zorg en huiselijke warmte voorhanden waren en ze was er trots op dat haar meisjes zonder onderscheid als familie werden beschouwd. Ze verwachtte tenslotte hetzelfde voor haar eigen kinderen, die nu ver van huis verbleven.

De laatste vier jaar waren er meisjes gekomen en gegaan en na het vertrek van Suzy, vanwege haar huwelijk met Anthony, waren er vrije bedden in Beach View die ze echt moest vullen als deze dag eenmaal achter de rug was en ze tijd had om eens goed na te denken.

Peggy bleef lekker liggen toen Daisy in haar bedje aan het voeteneind geluidjes begon te maken. Met een glimlach vol genegenheid dacht ze aan de meisjes die nu onder haar dak sliepen.

Fran was hier komen wonen aan het begin van de oorlog en was operatiezuster in het Cliffehaven General. Ze had kastanjebruine krullen en groene ogen en bezat een ondeugend gevoel voor humor en een wispelturig temperament, en ze kon heel goed zoete broodjes bakken en vioolspelen.

Rita, een echte wildebras, was bij Peggy komen wonen nadat haar huis door brandbommen was verwoest en was nu een actief lid van de plaatselijke brandweer en de motor achter de fondsenwerving voor Cliffehavens eigen Spitfire. En dan waren Sarah en haar jongere zus Jane er nog, die een paar uur voor de invasie van de Japanners uit Singapore waren ontsnapt en in Cliffehaven hun oudtante Cordelia Finch waren komen opzoeken, die al een paar jaar bij Peggy een kamer huurde. Hun moeder en babybroertje waren veilig in Australië aangekomen, maar er was nog steeds geen nieuws over hun vader en over Sarahs verloofde, die ze voor het laatst hadden gezien op de kade van Singapore.

Cordelia Finch had een heel toepasselijke naam, want ze was net zo klein en broos als een vogeltje en kwetterde als ze al te opgewonden raakte. Haar leeftijd was een goed bewaard geheim, maar Peggy vermoedde dat ze de tachtig naderde. Cordelia was de lieveling van het huis. De toestroom van jonge meisjes leek haar op te vrolijken en ze moest vaak naar huis worden geholpen als ze te veel sherry had gedronken in de Anchor.

En dan was Ron er nog. Peggy lachte in haar kussen toen ze aan haar schoonvader dacht. Hij was een oude Ierse schavuit die zijn eigen weg volgde in het leven zonder zich veel aan te trekken van de conventies, maar die wel over veel charme en mooie praatjes beschikte. Peggy wist echter dat onder die haveloze kleren het dappere hart klopte van een man die zijn beminden tot zijn laatste ademtocht zou verdedigen. Zijn hond Harvey was net zo eigenwijs en sjofel en hoewel hij in Rons bed sliep, eten pikte van de tafel en over het algemeen een lastpak was, had ook hij bewijs geleverd van zijn trouw en moed.

Toen Daisy rusteloos begon te bewegen verstrakte Peggy, bang dat ze zou gaan huilen, maar ze viel weer in slaap, dus Peggy ontspande zich weer. Daisy was nu vijftien maanden en ze kreeg tandjes. Ze hadden een onrustige nacht gehad door haar gehuil en door de vliegtuigen die overvlogen, die genoeg lawaai maakten om de doden te wekken. Maar ze hadden tenminste geen aanval gehad – daar had het verschrikkelijk slechte weer voor gezorgd. Evengoed was de gebroken nacht niet erg rustgevend geweest en Peggy was moe.

Het geluid van de regen en de wind benauwde haar toen haar gedachten naar de mensen gingen van wie ze hield. De familie was uiteengerukt en het zou jaren kunnen duren voor ze weer allemaal samen konden zijn. Dat bleef een dagelijkse strijd, evenals de rantsoenen, de restricties, de eindeloze rijen voor de winkels en de luchtaanvallen. De moeite die het kostte om de eindjes aan elkaar te knopen, een glimlach op haar gezicht te houden en de pijn in haar hart te verbergen begon zijn tol te eisen.

Anne, haar oudste, woonde in Somerset op de boerderij van een vriendin, samen met haar twee kleine kinderen en haar jongere broers Bob en Charlie, terwijl haar man Martin vloog voor de RAF. Peggy had haar jongste kleindochter Emily nog niet eens gezien. Cissy zat bij de WAAF en was chauffeur van een hotemetoot op het Cliffe-vliegveld. Peggy's zus Doreen was in geen jaren op bezoek geweest, want ze had een drukke baan bij het ministerie van Defensie en was daardoor zelden langer dan een paar weken op dezelfde plek. Ook zij moest het zwaar hebben, dacht Peggy triest, want haar twee dochttertjes, Evelyn en Joyce, waren in Wales ondergebracht en ze had ze sinds het begin van de oorlog niet meer gezien.

En dan was haar eigen Jim er nog, die helemaal naar India was gestuurd!

Bij de gedachte dat Jim aan de andere kant van de wereld zat slikte Peggy de tranen weg en ze besloot dat ze zich niet langer in

zelfmedelijden moest blijven wentelen. Cordelia was verkouden en worstelde met haar artritis, en Ron was heel laat en nogal aangeschoten thuisgekomen na een avond in de Fishermen's Club. Ze gooide de dekens en het laken van zich af, liet zich uit bed glijden en voelde een bitterkoude tocht, die onder de slaapkamerdeur door en langs de slecht sluitende ramen naar binnen woei. Die waren het afgelopen jaar door Jim en Ron gerepareerd, maar niet erg vakkundig.

Met een gelaten zucht stak ze haar voeten in haar pantoffels en trok ze Jims dikke, warme badjas aan. Het beloofde weer een uitdagende dag te worden, want ze moest zorgen dat Ron er enigszins fatsoenlijk uitzag en dat ze hem op tijd voor de ceremonie in het stadhuis kreeg, en hij had luidkeels verklaard dat hij niet ging meewerken. Te oordelen naar de herrie die hij die nacht had gemaakt had hij een kater en een rothumeur, hoewel dat laatste niet ongewoon was, want dat had hij al sinds bekend was gemaakt dat hij was voorgedragen voor een medaille vanwege betoonde moed. De meeste mannen zouden het geweldig hebben gevonden, maar Ron zag het als een gelegenheid voor de burgemeester om in het nieuws te komen en dus verspilling van ieders tijd.

Ze ging met haar vingers door haar donkere krullen en wreef met haar handen over haar gezicht om de vermoeidheid te verdrijven en enig enthousiasme op te wekken voor de komende dag. Doris, haar oudere zus, had duidelijk gemaakt dat ze Peggy verantwoordelijk zou houden als Ron tijdens de ceremonie in het stadhuis ook maar iets fout deed en Peggy wist dat het waarschijnlijk een chaos zou worden als ze alles niet streng in de hand hield.

Ze liep op haar tenen de trap op naar de badkamer. Het was op dit uur nog stil in Beach View, hoewel ze Jane een halfuur geleden had horen weggaan. De andere meisjes zouden ook al snel opstaan. Ze glimlachte terwijl ze zich waste en aankleedde. Jane werd een echte schoonheid en was onlangs negentien geworden. Het leek erop dat ze steeds meer zelfvertrouwen kreeg

en ze was nu net zo bij de tijd en levendig als andere meisjes van haar leeftijd.

Peggy wist dat Sarah zich zorgen had gemaakt om haar jongere zus, want Jane was in Singapore heel kinderlijk en misschien zelfs een beetje achterlijk geweest als gevolg van een nare trap tegen haar hoofd van een paard. Maar het leven hier in Cliffhaven had haar de kans gegeven om op te bloeien en volwassen te worden. Toch had Peggy het gevoel dat Jane een beetje rusteloos werd en dat ze het werk bij de melkboer saai vond, ondanks haar liefde voor de oude trekpaarden die ze er verzorgde. Ze vroeg zich af wat haar dwarszat.

Toen ze zich had aangekleed en weer naar beneden ging bedacht ze zorgelijk dat Jane misschien iets had gekregen met een jongeman; er bevonden zich tenslotte genoeg militairen in de stad die een meisje het hoofd op hol konden brengen en Jane was knap genoeg om hun vrijpostige blikken te trekken. Ze zou eens rustig met haar moeten praten als ze terugkwam, besloot ze. Maar nu moest ze eerst Daisy wassen en aankleden, het ontbijt klaarmaken en Ron in het gareel zien te krijgen.

Ivy Tucker had het helemaal gehad, want dit was deze week de enige dag dat ze niet in de munitiefabriek hoefde te werken en nu liet Doris haar het huis schoonmaken ter voorbereiding op de komst van een nieuwe kamerbewoner.

Ze was boos op zichzelf omdat ze niet tegen die ouwe tang was ingegaan, maar nu Mary, haar medebewoonster en vriendin, terug naar Sussex was gegaan durfde ze niet meer zo goed. Normaal had ze er geen problemen mee om te zeggen wat ze ergens van dacht, maar Doris Williams was een intimiderende vrouw, die haar altijd het gevoel gaf dat ze niets voorstelde, en ze dreigde haar het huis uit te zetten als ze niet deed wat van haar werd verlangd. Ivy wist dat ze in dat geval nergens meer zo'n comfortabel onderkomen zou krijgen.

Ze schrobde met kracht de gasoven schoon, want ze wilde dat smerige karweitje achter de rug hebben, zodat ze weg kon. Toen ze vond dat hij zo schoon was als zij hem kon krijgen haalde ze de laatste vieze resten weg met een prop krantenpapier en nam alles nog eens af met een vochtige doek en een verse prop papier. Daarna wreef ze de ovendeur eens goed op, sloeg hem dicht en gooide het vieze papier in de afvalbak. Nu hoefde ze alleen de vloer nog te dweilen en dan kon ze ervandoor.

Toen ze de emmer en de dweil uit het schuurtje haalde begon ze zachtjes in zichzelf te zingen, opgewekter nu het werk bijna klaar was. Terwijl ze de emmer liet vollopen en het linoleum begon te dweilen gingen haar gedachten naar Hackney en de twee kleine kamertjes in de huurkazerne waarin ze bijna achttien jaar had gewoond. Het was misschien niet de mooiste plek geweest om te wonen en het was allemaal nogal krap geweest, want ze had een kamer moeten delen met haar drie broers en haar zus. Maar ondanks de dagelijkse opgave om de eindjes aan elkaar te knopen waren ze een hechte familie geweest voordat de oorlog tussenbeide was gekomen en ze gedwongen waren elk hun eigen weg te gaan.

Ivy woonde nu al bijna negen maanden in Cliffehaven en hoewel het werk in de munitiefabriek smerig en gevaarlijk was, betaalde het buitengewoon goed. Haar drie broers werkten als matroos op de Atlantische konvooien en haar zus was typiste bij het Admiralty House. Haar vader werkte voor het gasbedrijf, dus hij was niet opgeroepen, en haar moeder maakte lange dagen bij de conservenfabriek.

Begin 1942 was hun huurkazerne verwoest bij een luchtaanval en nu hadden haar ouders een kamer boven de Wellington Arms in Shoreditch. Haar vader vond het ongetwijfeld geweldig om boven een kroeg te wonen – daar had hij altijd van gedroomd – maar haar moeder zou haar hand op de knip moeten houden, want als hij wat te veel op had, wilde hij altijd rondjes geven.

Ivy spoelde de dweil uit en bekeek haar werk. De vloer was smetteloos schoon, maar het zou even duren voor hij droog was, dus ze zette de achterdeur open en ging buiten een sigaret roken. Het was koud maar helder weer en het rook hier naar de zee in plaats van naar rook en smog, zoals in Londen, en Ivy ging op het stoepje van een moment rust zitten genieten.

‘Deze vloer is nog nat,’ snauwde Doris vanuit de hal.

‘Daarom staat de deur open, om hem te laten drogen.’

‘Maar nu tocht het en verdwijnt alle warmte naar buiten. Doe die deur dicht en haal een droge handdoek over de vloer.’

Ivy verbeet een scherp antwoord, nam een laatste haal van haar sigaret, kneep het uiteinde eraf en stopte hem in de zak van haar vest. Daarna zocht ze een oude, versleten handdoek in het washok en ze zat net op handen en knieën de vloer droog te wrijven toen de deurbel ging.

‘Dat zal het nieuwe meisje zijn.’ Doris streek over haar onberispelijke haar en liep snel weg.

Ivy ging door met het drogen van de vloer en hoopte dat deze nieuwe huisgenoot net zo aardig en vriendelijk was als Mary. Intussen spitste ze haar oren om iets op te vangen van wat er in de hal werd gezegd, maar het was niet te verstaan.

Ze was bijna bij de deur naar de hal toen er opeens twee paar nette schoenen en slanke benen voor haar stonden. Toen ze opkeek, zonk de moed haar in de schoenen. Het nieuwe meisje was ongeveer van haar leeftijd, maar ze was blond en elegant en in haar ogen lag een hooghartige blik. Haar kleren waren van de beste kwaliteit, ze had lange, gemanicuurde nagels en ze was net zo onberispelijk verzorgd en opgemaakt als Doris.

‘Caroline, dit is Ivy Tucker.’

Ivy voelde zich meteen de mindere toen ze overeind krabbelde, de band van haar overall weer over haar schouder hees en haar hand uitstak. ‘Leuk om je te ontmoeten,’ stootte ze uit.

De blauwe ogen keken koeltjes naar haar smoezelige hand,

maar het meisje maakte geen aanstalten hem te schudden. ‘Caroline Palmer-French,’ zei ze met het accent van iemand die nooit ver buiten Kensington was geweest.

Ivy keek in die koele ogen en besloot dat deze Caroline haar helemaal niet aanstond, en ze beseftte dat dat wederzijds was.

‘Caroline wordt de privésecretaresse van de directeur van het ziekenhuis,’ zei Doris alsof ze een trotse ouder was. Ze wendde zich tot Caroline. ‘Ivy werkt in de munitiefabriek. Dat is nuttig werk, maar je hebt er niet veel opleiding voor nodig, dus het past precies bij haar.’

Ivy’s bloed begon te koken bij dit onbeschaamde staaltje van onbeleefdheid. ‘Ik kan net zo goed lezen en schrijven als een ander,’ zei ze bits. Ze bekeek Caroline van top tot teen. ‘En ik werk eraan mee om onze jongens voldoende munitie te geven om de moffen van zich af te houden. Dat is een stuk belangrijker dan brieven typen voor een omhooggevalen idioot in een kantoor.’

‘Zo is het genoeg,’ zei Doris schor. ‘Neem me niet kwalijk, Caroline. Maar het zijn moeilijke tijden en je kunt de meisjes die je onderdak moet geven niet zelf kiezen.’

Caroline lachte gemaakt. ‘Ik heb zo’n bewondering voor u, mevrouw Williams. Het moet inderdaad verschrikkelijk ongemakkelijk zijn.’

‘Zeg toch Doris,’ zei ze met een zelfvoldaan lachje.

Ivy had genoeg gehoord. Ze gooide de handdoek in de richting van de emmer en veegde het slordige haar uit haar bezwete gezicht. ‘Ik ben weg,’ zei ze.

‘Niet voordat je koffie voor ons hebt gezet,’ zei Doris. ‘Ik weet zeker dat Caroline dorst heeft na die lange en vermoeiende reis.’

Ivy keek eens naar die twee en wist dat ze problemen tegemoet kon zien. Ze kon zich niet inhouden. ‘Hoezo, waar mag ze dan wel niet vandaan komen, de maan?’

Caroline stootte een hoog, tinkelend lachje uit, waardoor Ivy’s nekhaartjes meteen overeind gingen staan. ‘Chelsea, eigenlijk. En

ja, ik zou heel graag een kop koffie lusten, als het maar niet dat afgrijselijke spul uit een fles is.'

'We drinken in dit huis alleen de beste koffie,' zei Doris. 'Kom maar mee naar de salon, Caroline. Daar kunnen we wat vertrouwelijker praten.' Over haar schouder wierp ze een blik op Ivy. 'Je weet waar de percolator staat, Ivy. En maak een beetje voort. Caroline zal ongetwijfeld willen uitpakken en opruimen voordat ze zich op kantoor moet melden.'

'Ze komt niet bij mij op de kamer,' zei Ivy snel.

Doris en Caroline draaiden zich om en keken haar met grote ogen van verbazing aan. 'Nee, natuurlijk niet,' zei Doris. 'Ik zou er niet aan denken om zoiets van haar te vragen.'

Toen ze de grote salon met zijn magnifieke uitzicht op de kust in gingen draaide Ivy zich abrupt om, griste haar jas en haar gasmasker mee uit de schuur en sloeg de achterdeur achter zich dicht. Die koffie konden ze op hun buik schrijven.

Het heldere zonlicht op de zee en de aanblik van de prachtige witte klippen monderden haar anders altijd op, maar toen ze over de boulevard liep stonden er tranen van woede in haar ogen. Doris was een kreng en die Caroline deed alsof ze beter was dan andere mensen en zou zich ongetwijfeld net zo verwaand en neerbuigend gedragen als Doris.

Ze knipperde de tranen weg, geïrriteerd omdat ze zich door die twee op de kast had laten jagen. Was Mary nog maar hier, dan zou ze zich tenminste niet zo alleen voelen. Maar het had geen zin om naar het onmogelijke te verlangen; Mary was weer naar huis en hoewel ze elkaar regelmatig schreven, vermoedde Ivy dat ze haar niet meer zou zien.

Ze ging met een plof op een bankje vol kogelgaten zitten en keek naar de meeuwen die heen en weer schoten boven het uitgebrande wrak van een vijandelijk vliegtuig dat was blijven steken in de restanten van de pier. Er was een kansje dat ze weg kon uit het huis aan Havelock Road, want Peggy Reilly had meermaals

gezegd dat ze ruimte had voor haar en Mary. Maar zou dat aanbod nog gelden nu Mary weg was?

Mary was het soort meisje dat iedereen graag mocht, want ze was beleefd en de dochter van een dominee. Maar Ivy wist dat al die keurige mensen hier in het zuiden neerkeken op een meisje uit het East End. Ze begrepen niet hoe ze in elkaar zat en verstonden maar de helft van wat ze zei. En ze haalde zich natuurlijk altijd moeilijkheden op de hals omdat ze haar mond niet kon houden.

Ivy zuchtte. Peggy Reilly was fantastisch, maar ze had een nog groter huis dan Doris, met een badkamer in het huis en een hele chique buitenplee, en Fran, Jane, Sarah en de oude Cordelia kwamen allemaal uit de betere klassen. Rita was wel oké, met haar kon je goed lachen en praten en ze deed haar denken aan haar oude vriendinnen in Hackney, maar Ivy was bang dat Peggy spijt had van haar uitnodiging en hoopte dat Ivy die was vergeten.

‘Zo te zien zul je het in je eentje moeten zien te redden, meid,’ mompelde ze toen ze op weg ging naar het café in Camden Road. ‘Ik moet er maar het beste van maken, denk ik.’

Verschenen van Ellie Dean:

*Een nieuw begin
Ver van huis
Geef nooit op
Een groot hart
Altijd in mijn hart
Voor altijd
Een mooie toekomst
Afscheid voor even
Een gelukkig weerzien
Als ik aan je denk*

Eerste druk mei 2025

Dit is het tiende boek in de serie 'Een veilige haven'.

Oorspronkelijke titel *Sweet Memories of You*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © Ellie Dean 2016

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7471 1

ISBN e-book 978 90 261 7472 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7473 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.